

مثلش بجهان مادر گیتی نزار
تاریخ ندارد به مانندش یاد
یاد اوگرامی همی روحش شاد
این مادر خادم وطن راتب زاد

هشتم مارچ نماد آزادی و مبارزه دادخواهانه

تجربه مبارزات ملی مبین این حقیقت است که تنها با پیگیری مبارزه مشترک و در آمیختن نیروهای مردم میتوان بزندگی و اعمال قدرت و توطیه استبداد، ارتجاع و استعمار خاتمه داد باید جداً خاطر نشان ساخت که دشمنان خلق افغانستان پیوسته از اتحاد نیروهای ملی در وحشت اند و همیشه با تغییر چهره ها دست بکار اند که مبارزین صدیق راه آزادی را مشغول زد و خورد داخلی شان کنند و دایم در حال تفرقه نگهدارند. اصولی ترین مدافعان خلق وطن را از مردم و دیگر نیرو ها ی ملی منفرد سازند. ما معتقدیم که ایجاد اتحاد تمام نیروهای وطنپرست مشکلات عظیمی در پیش رو دارند و صلح برای همه بشریت جز آن نیروهای ارتجاعی که موقتاً از جنگ سود می برند شعار و خواست همومی است برکلیه نیرو های مترقی و صلحدوست جهان است که با تمام وسایل دست داشته زمینه را برای یک صلح عادلانه و دایمی مساعد سازند. داکتر اناهیتراتبزاد

بزرگان جهان زن را شهکار خلقت انسان، ایجاد گر تمدن بشری، پرورش دهنده نوابغ جهان، آفرینش دهنده کارهای بزرگ، کتاب مهر و محبت، همکار مردان تا مدارج عالی زندگی، کانون پر فروغ خانواده، مرکز مهر، مظهر عشق، نمایشگر پاکی، نمونه عطوفت، سرچشمه عنایت، سنگ بنا و آینده ساز جامعه و میانگیر نجات خوانده اند. و اما او تنها یک زن نبود بلکه یک آموزگار و یک مادر بود، مادر ایجاد و هستی، مادر آموزش و پرورش، مادر بنیادین مکتب انسانیت، مادر راهیان مکتب آزادی و مبارزه،

اساسگذار نهضت زن، جنبش بیداری جامعه، پرچمدار پرشور انقلابی راه عدالت و برابری، مشعلدار راه ترقی و سعادت انسان و بلاخره مادر یک ملت بزرگ و سایر زحمتکشان، وکیل و مدافع حقوق زحمتکشان شهرکابل و خادم مردم مستضعفان کشوریکی از بنیانگذاران جنبش چپ ترقیخواهی و جریان دموکراتیک خلق افغانستان بود.

زنده یاد داکتر راتب زاد از همان آوان جوانی راه مبارزه برضد ظلم و بیعدالتی را در پیش گرفته بود و پرچم مبارزه را همچون شیر زنان ملالی ها، زرغونه ها و زهرا ها و ثریا ها برافراشته نگهداشته و با احیای نهضت زنان کشور در سال ۱۳۴۴ خورشیدی برای نخستین بار سازمان دموکراتیک زنان افغانستان را بنیاد گذاشت و در سال ۱۳۴۶ برای اولین بار در تاریخ افغانستان از هشتم مارچ روز جهانی زن تجلیل بعمل آوردند. داکتر اناهیتا راتب زاد بیشتر از نیم قرن عمر پربار خود را در راه مبارزه برای آزادی، تامین حقوق بشر و حقوق عادلانه زنان کشور وقف نمود.

تحت رهبری زنده یاد دکتوریس اناهیتا راتب زاد، زنان رنجدیده کشور بدور سازمان دموکراتیک زنان افغانستان بسیج گردیده با فراگیری فرهنگ مترقی و دانش مبارزه خیزش های اعتراضی برای تحقق خواسته های قشر زن راه اندازی گردید. سازمان زنان دموکراتیک زنان افغانستان در عرصه دفاع از وطن همراه با مردان مبارز و طنپرست در جبهات جنگ برضد ارتجاع و استکبار جهانی شجاعانه رزمیده و از خود حماسه ها آفریدند.

همچنان زنان در عرصه فرهنگی و کلتوری کمپاین آموزش زنان را در بخش آموزش و پرورش براه انداخته و بمنظور تحصیلات عالی داخل و خارج کشور بسیج نمودند و در بخش اقتصادی حضور پربار زنان را در کار های تولیدی و صنعتی مساعد ساخته و در عرصه اجتماعی با تاسیس شورا های زنان در محلات در جهت تامین حقوق مدنی و اجتماعی، مشارکت در نهاد سه گانه دولت و قانونگزاری، کار های پرثمری انجام داده شد. این همه دستاوردهای ثمربخش به ابتکار رهبری و اعضای سازمان دموکراتیک زنان افغانستان ثبت تاریخ مبارزات قهرمانانه زنان افغانستان گردید.

گرچه تاریخ مبارزات آزادی خواهی، مشارکت اجتماعی و جنبش فکری زنان را در امریکا به ۱۷۵۰ و ۱۷۷۷ و در اروپا به ۱۷۸۹ میدانند ولی زنان از بدو پیدایش خود به مبارزه دادخواهانه در برابر ظلم، بی عدالتی ها، انواع تبعیض و تعصبات جنسیتی، نابرابری حقوق، قشر مفتخور ظالمان، زن ستیزان و مرد سالاران دست به مبارزه بی امان زده اند. بگواهی تاریخ، جنبش رهاییبخش زنان پراز فراز و نشیب، حوادث و خیزشها و تلاشهای سیاسی و اجتماعیست.

قشر زن از هزاران سال تا بدینسو در برابر هر گونه موانع قد علم کرده با ایجاد تغییر و تبدل نقش زن در مبارزه بخاطر رهایی از قید اسارت برجسته گردیده که با صنعتی شدن شغل و نظام تولیدی کارخانه و جهانی شدن سرمایه و ظهور عصر تجدد در تضاد با نابرابری و استثمار، در دفاع از حقوق حقه زن، پرچم مبارزه را علیه ارتجاع و استبداد برافراشته نگهداشته اند.

در کشور ما افغانستان پس از فروپاشی حاکمیت حزب دموکراتیک خلق افغانستان و سازمان دموکراتیک زنان افغانستان با رویکار آمدن دولت های تنظیمی و تکنوکراتهای

تحت الحمایه بار دیگر جنبش ترقیخواهی زنان به چالش های خطرناک روبرو گردید سیستم مرد سالاری و رسم زن ستیزی بار دیگر دامنگیر قشر زن شد که در اثر آن حقوق بشر بشکل کل و حقوق زنان بطور اخص پامال و لگدکوب گردید . از آن به بعد زن در اسارت قسی القلب ترین و ستمگر ترین گروهها و در زیر پاشنه های وحشت و بربریت قرار گرفت و در راستای جنگ خانمانسوز چهار دهه و گذشته از آن در چند سال اخیر با هجوم گروه های تروریستی در کشور، زنان همچون برده وار تحت ستم مستدام زورگویان سیه دل و در میان مرگ و زندگی نفس میکنند .

در حال حاضر بدوام جنگ نیابتی و تحمیلی پاکستان و قدرتهای دیگر زن و مرد افغانستان در زیر بار ستمگری های وحشتبار دوره حجر با انواع ظلم و تجاوز دست و پنجه نرم میکنند. یگانه راه حل برای نجات مردم ، همانا همبستگی ملی و اتحاد دلسوزانه و تعهد وطنپرستانه کلیه نیروهای داد خواه و طندوست در یک جبهه بزرگ میهنی خواهد توانست وطن را از حالت بد بختی نجات دهد .

عبدالوکیل کوچی